

[Poul Møller.]

da dette tings flertal, socialdemokrater og radikale, i 1955 tror jeg det var, gennemførte tøjskatten, afviste det ethvert forsøg på at få denne placeret i detaileddet, den måtte og skulle lægges i engrosledet, ellers kunne den ikke administreres, ellers var det ikke forsvarligt at gennemføre den. Men nu er det blevet sidste skrig at sige detaileddsafgift, og man bruger en række udviklede argumenter herfor. Men i hele denne argumentation har man overset, at vi hermed har nået at holde fødevarer skattefri, og man har overset, at antallet af registrerede virksomheder er blevet nedbragt fra omkring 125 000 til ca. 60 000. Spiller det dog ingen rolle, heller ikke for den højtærede handelsminister, at man her når frem til en ordning, hvor der kun skal kontrolleres 60 000 i stedet for 125 000? Spiller det ej heller nogen rolle, at antallet af opkrævningssteder for denne afgift er faldet fra omkring 65 000 til omkring 45 000 opkrævningssteder? Det må dog for det høje ting, der skal bevilge de administrative udgifter, være en fordel, ikke mindst når man ved, at det er de mange små virksomheder, der havde vanskeligst ved at administrere afgiften, der er blevet fritaget. Vi har også opnået den administrative forenkling ved dette system, at de i forvejen beskattede varer, nemlig vin, spiritus, tobak o. s. v., har fået de gamle skatter forhøjet og ikke både skulle havde de gamle skatter og en ny omsætningsafgift, så at man fik en dobbelt kontrol og en dobbelt afgift på disse varer. Vi tager altså derfor gerne ansvaret for den fundamentale ændring, der herved er sket ved omsætningsafgiften.

Kritikken har peget på fællesmarkedet, og der har endda været kritiske røster fremme, der ligesom har villet bilde folk ind, at fællesmarkedet har detaileddsafgift, og derfor burde vi også have det, men sandheden er den, at fællesmarkedet ikke har detaileddsafgift. En detaileddsafgift kan kun forsvares ud fra et nordisk synspunkt, fordi den findes i Sverige og Norge, for i England, Vesttyskland, Frankrig, Schweiz og Holland er varerne i forskellige former beskattet i engrosledet. Man har anført industriens synspunkter som argument imod engrosafgiften, og man har været inde på, at industrien ville tabe om-

kring 100 mill. kr. om året ved en beskatning i engrosledet i stedet for i detaileddet. Denne opgørelse har man prøvet af gå efter i sømmene, og efter de oplysninger, vi har kunnet få, er tallene langt fra rigtige. Man må jo ikke glemme, at alle driftsmidler i industrien og alle varer, der indgår i produktionen, er uden for afgift, og at eksporten naturligvis heller ikke rammes af afgiften, da der slet ikke skal betales afgift af de varer, der eksporteres. Det er det, det drejer sig om; de forskellige ting, der ikke var holdt uden for afgiften, og som industrien og andre erhverv skulle købe, ville, hvis der var 2 pct. forskel mellem detaileddsafgiften og en grosafgiften, medføre en samlet merudgift for hele det danske erhvervsliv, for industri, handel, landbrug, for alle, på 20 mill. kr. og deraf halvdelen af beløbet for industrien, altså 10 mill. kr.

Vi kan derfor ikke se, at disse synspunkter sagligt er så stærke, at de skulle føre os ind i fødevarerafgiften med alle de sociale konsekvenser, dette ville afstedkomme.

Må jeg dernæst gøre nogle bemærkninger om de opsparingsfremmende foranstaltninger, som nu gennemføres, eller rettere jeg må sige endelig gennemføres. Det er med den største glæde, at det konservative folkeparti her ser en del af den skattepolitik realiseret, som venstre og vi i fællesskab har arbejdet for i adskillige år. Formen er i visse henseender anderledes, men principperne er stort set de samme. Alle forsørgere får i fremtiden fritaget for skat en opsparing på indtil 2 500 kr. årlig imod nu 1 000 kr., medens ikke-forsørgere kan spare 2 000 kr. op med skattepræmie mod nu 600 kr. Herved giver vi den almindelige lønmodtager i landet en mulighed for en skattebegünstiget og skattefri opsparing, der ligger inden for, hvad budgettet kan bære, og muliggør en virkelig opsparing. Med 2 500 kr. for forsørgere er vi nået så langt, at vi må kunne sige, at af de fleste borgeres indkomster kan der spares skattefrit op så meget, som de vel overhovedet er i stand til at spare op. Derudover er der for den værdifaste aldersdomsopsparing, som i sin tid blev sat i verden efter vort ønske i forbindelse med folkepensionsforliget, tydelige og klare indrømmelser, således at vi faktisk herigennem når frem til en virkelig folkeopsparing og folkeforsikring, der kan kom-